

Jeff Zentner

**YILAN
KRAL**

Çeviren
Hande Helvacı

Canım ođlum
Tennessee Luke Zentner'a.
Kalbime

1

DILL

DILLARD WAYNE EARLY JR.'I Forrestville Lisesi'nin ders başı yapmasından çok daha fazla korkutan şeyler vardı. Çok değil, birkaç tane. Geleceğe dair düşünmek de bunlardan biriydi. Dill bunu yapmaktan hoşlanmıyordu. Annesiyle din üzerine konuşmak pek umurunda değildi. Bunu yapmak ne mutlu ne de kurtarılmış gibi hissettiriyordu onu. Adını öğrendiklerinde insanların yüzünde çoğu zaman beliren ifadeden tiksiniyordu. Bu ifadenin Dill'in hoşuna gidecek bir konuşmayla sonlandığı pek görülmemiştir.

Babası, Vaiz Dillard Early Sr.'ı, Riverbend Hapishanesi'nde ziyaret etmekten de *hiç mi hiç* hoşlanmıyordu. O gün Nashville'e yapacağı yolculuk babasını ziyaret etmek için değildi fakat yine de belli belirsiz, sinir bozucu bir korkunun içini kaplamaya başladığını hissedebiliyor ve nedenini bilmiyordu. Ertesi gün okulun açılacak olmasından kaynaklanıyor olabilirdi fakat nedense geçmiş yıllara nazaran daha farklı bir his vardı içinde.

Lydia'yı görecek olmanın verdiği heyecan olmasa, içinde büyüyen his gitgide daha beter bir hâl alabilirdi. Onunla geçirilen en berbat günler, onunla geçirilmeyen en iyi günlerden daha iyiydi.

Dill gitarını tıngırdatmayı bıraktı, öne doğru eğilip yerde açık duran, bir milyonculardan aldığı kompozisyon defterine bir şeyler karaladı. Külüstür, pencere tipi klima Dill'in oturma odasının rutubetine ve boğuculuğuna yenik düşerek vızıldıyordu.

Klimanın acı çekişmişçasına yükselen sesinin içinde pencereye pat diye çarpan bir yabancılarının vızıltısı dikkatini çekti. Eski püskü kanepeden kalkarak pencereye doğru yürüyüp tiz bir gıcırtyla tamamen açılana dek pencereyi yukarı doğru çekti.

Yabancılarını pencere aralığından kovaladı. "İçeride kalmak istemezsin," diye mırıldandı. "Burası ölünecek bir yer değil. Hadi. Git."

Yabancıları pencere pervazına konup evi son bir defa inceledi ve uçtu. Dill tamamen kapatabilmek için iyice asılarak pencereyi çekti.

Annesi üzerinde motel kat görevlisi üniformasıyla içeriye girdi. Yorgun görünüyordu. Zaten mütemadiyen yorgun görünürdü. Bu da otuz beş yaşından çok daha yaşlı görünmesine neden oluyordu. "Hem pencereyi hem klimayı açmış ne yapıyorsun? Elektrik bedava sanki."

Dill arkasına döndü. "Yabancıları."

"Neden giyinip kuşandın? Bir yere mi gidiyorsun?"

"Nashville'e." *Lütfen soracağımı bildiğim soruyu sorma.*

"Babanı ziyarete mi?" Sesi hem umut dolu hem de suçlayıcı geliyordu kulağa.

"Hayır." Dill bakışlarını çevirdi.

Annesi ona doğru birkaç adım atıp sorgular bir ifadeyle gözlerinin içine baktı. "Neden olmasın?"

Dill annesinin dik dik bakışlarından kaçındı. "Çünkü. Gitmemizin nedeni bu değil."

"Gitmemizin derken?"

"Ben. Lydia. Travis. Her zamanki gibi."

Annesi bir elini kalçasına koydu. "Ne diye gidiyorsun o zaman?"

"Okul kıyafetleri almaya."

“Kıyafetlerin gayet iyi.”

“Hayır, değil. Artık iyice dar geliyorlar.” Dill cılız kollarını havaya kaldırdı, tişörtü kuru karnını gözler önüne serdi.

“Hangi parayla?” Annesi –pek çok yaşıtına kıyasla çok daha kırıksık olan– alnını kırıştırdı.

“Market torbalarını arabalarına taşımalarına yardım ettiğim insanlardan aldığım bahşışlerle.”

“Nashville’e beleş yolculuk. Babanı ziyaret etmelisin.”

Gidip babanı ziyaret etsen iyi edersin yoksa... demek istedin herhalde. Dill çenesini sıkıp annesine baktı. “Gitmek istemiyorum. Oradan nefret ediyorum.”

Annesi kollarını kavuşturdu. “Eğlence olsun diye gitmiyorsun. Hapishane olmasının nedeni bu zaten. Babanın hoşuna gittiğini mi sanıyorsun?”

Muhtemelen benden daha fazla hoşuna gidiyordur. Dill omuz silkip yeniden pencereden dışarı baktı. “Sanmam.”

“Senden çok bir şey istemiyorum, Dillard. Gitmen beni mutlu eder. Ve babanı da mutlu eder.”

Dill iç geçirdi, tek kelime etmedi. *Zaten istediğini söylemeden bir sürü şey istiyorsun benden.*

“Bunu ona borçlusun. İçimizde yeterince boş zamanı olan tek kişi sensin.”

Annesi bunu başına kakacaktı kesin. Eğer babasını ziyarete gitmezse, tahmin edeceğinden çok daha uzun bir müddet burundan getirecekti. Dill’in midesine çöreklenen korku gitgide şiddetleniyordu. “Olabilir. Eğer zamanımız kalırsa.”

Annesi tam ondan daha sağlam bir söz almaya yeltenmek üzereyken, üzeri çıkartmalarla kaplı olan bir Toyota Prius sokakta belirdi ve tiz bir fren sesiyle evinin önünde durup korna çaldı. *Şükürler olsun, Tanrım.*

“Gitmeliyim,” dedi Dill. “Kolay gelsin.” Annesine sarılarak veda etti.

“Dillard...”

Fakat annesi lafını bitirmeye fırsat bulamadan kapıdan çık-

muştı bile. Pırl pırl yaz sabahına adım atarken içi sıkıldı, güneşe bakmak için elini gözlerine siper etti. Sabah saat dokuz yirmide bile nem dayanılacak gibi değildi: Yüzüne sarılan sıcak, ıslak bir havlu misali. Sokağının sonunda bulunan, cephesi soyulmuş, beyaz Calvary Vaftizci Kilisesi'ne baktı göz ucuyla. Alışkanlıktan gözlerini kısıp tabelayı okudu. İSA'NIN OLMADIĞI YERDE HUZUR ARANMAZ. İSA'YI KABULLENEN HUZUR BULUR.

Peki ya İsa'yı kabulleniyorsanız fakat huzurunuz yoksa? Bu, tabelanın yanıldığı anlamına mı yoksa İsa'yı sandığımız denli iyi tanımadığınız anlamına mı gelirdi? Dill, her iki varsayıma da iyi gözle bakacak şekilde yetiştirilmemişti.

Kapıyı açıp arabaya bindi. Buz gibi soğutan klima gözeneklerini küçülttü âdeta.

“Selam Lydia.”

Lydia, Dill'e yer açmak için, yolcu koltuğunda duran *Gizli Tarih*'in yıpranmış bir kopyasını alıp arka koltuğa fırlattı. “Geciktiğim için üzgünüm.”

“Üzgün filan değilsin.”

“Elbette değilim. Fakat öyleymişim gibi davranmak zorundayım. Sosyal yükümlülükler falan filan.”

Saatinizi her zaman Lydia'nın yirmi dakika geç kalacağını göz önünde bulundurarak ayarlayabilirdiniz. Ayrıca onu aslında buluşmak istediğiniz saatten yirmi dakika erken buluşmak için ikna etmeye çalışmak da nafileydi. Bu sadece kırk dakika gecikmesine yol açardı. Altıncı hissi kuvvetliydi.

Lydia öne doğru eğilip Dill'i kucakladı. “Şimdiden ter içinde kalmışsın ve henüz sabah saatleri. Oğlanlar çok iğrenç.”

Gözlüğünün siyah çerçevesi Dill'in elmacık kemiğine çarparak çatırdadı. Dağınık, dumanlı mavi saçları –çizgi çizgi bulutlarla kaplı, soluk bir kasım göğü renginde– bal, incir ve güve otu gibi kokuyordu. Saçlarının kokusunu içine çekti. Tatlı tatlı başı döndü. Nashville gezisi için vintage, kolsuz, kırmızı, pötikareli bir

bluzla siyah, yüksek bel bir kot şort ve vintage kovboy çizmele-ri giymişti. Lydia'nın giyim tarzına bayılırdı. En ince ayrıntısına dek, ki pek çok ayrıntı olurdu.

Lydia'nın gaza abanmasıyla birlikte koltuğuna yapışmadan hemen önce Dill emniyet kemerini taktı. "Kusura bakma. Ağus-tosu aralık gibi hissettiren bir klimam yok." Bazen günlerce, buz-dolabını açtığı zamanlar haricinde, Lydia'nın arabasındaki kadar serin bir hava hissetmediği olurdu.

Lydia uzanıp klimayı biraz kıstı. "Bence arabam her açıdan küresel ısınmayla mücadele etmeli."

Dill havalandırma ızgaralarından birini yüzüne esecek şekil-de çevirdi. "Dünya uzayın kapkaranlık boşluğunda, sıfırın altın-da bin derece gibi bir sıcaklıkta hızla ilerlerken, bizlerin aşağıda ter döküyor olmasının ne kadar garip olduğunu düşündüğün oluyor mu?"

"Dünya uzayın kapkaranlık boşluğunda hızla ilerlerken, se-nin burada tam bir ucube gibi davrandığını düşünüyorum ge-nellikle."

"Ee, Nashville'de nereye gidiyoruz? Opry Mills AVM'ye falan mı?"

Lydia ona ters ters bakıp bakışlarını yeniden yola çevirdi. Hâlâ ileri doğru bakarken elini Dill'e doğru uzattı. "Affedersin dokuzuncu sınıftan bu yana en yakın arkadaşlar olduğumuzu sa-nıyordum ancak görünüşe göre daha önce hiç tanışmamışız. Ben Lydia Blankenship. Ya sen?"

Dill, onun elini tutma fırsatını kaçırmadı. "Dillard Early. Belki benimle aynı ismi taşıyan babamı duymuşsundur."

İsa'nın İman Belirtileri Gösteren Havarileri Kilisesi'nin Vaizi Early eyalet hapishanesine girdiğinde, Forrestville, Tennessee'de yer yerinden oynamıştı. Üstelik hiç kimsenin tahmin edemeyece-ği nedenlerden dolayı girmişti içeri. Herkes pazar günleri cemaat-tinde elden ele dolaşan yirmi yediye yakın çingıraklı ve bakır ka-falı yılan yüzünden günün birinde başının belaya gireceğini sanı-yordu. Hiç kimse onun hangi kanunu ihlal ettiğinden tam olarak

emin değildi fakat o yılanlar bir şekilde kanuna aykırıymış gibi geliyordu. Vaizin tutuklanmasının ardından yılanlar Tennessee Yaban Hayatı Dairesi Başkanlığı tarafından koruma altına alındı. Ya da cemaatini seyreltilmiş akü asidi ve striknin içmeye teşvik etmesinin –sevilen bir başka ibadet– kanunla başını derde sokabileceğini düşünüyorlardı. Ancak başının derde girmesinin nedeni bu da değildi, Riverbend Hapishanesi'ne farklı bir tür zehirden dolayı girdi: Reşit olmayan bir çocuğun cinsel aktivite sırasında çekilmiş yüzden fazla fotoğrafını buldurmak.

Lydia başını yana doğru yatırıp gözlerini kıstı. "Dillard Early, ha? İsmi hiç yabancı gelmedi. Neyse, evet, Opry Mills AVM'ye gitmek ve sana Tyson Reed, Logan Walker, Hunter Henry, tahammül edilemez kız arkadaşları ve onların tüm iğrenç arkadaşlarının lise son sınıfın ilk gününde giyecekleri ve aynı fabrikadan çıkmış gibi görünecekleri boktan kıyafetlerin aynılarından almak için Nashville'e bir buçuk saatlik yol tepeceğiz."

"Basit bir soru sordum..."

Lydia parmağını havaya kaldırdı. "Aptalca bir soru."

"Aptalca bir soru."

"Teşekkürler."

Dill'in gözleri Lydia'nın direksiyondaki ellerine kaydı. Zariflerdi; parmaklarıysa ince, uzundu. Narçiceği ojeli tırnaklar ve bir sürü yüzük. Vücudunun geri kalanı da zarifti tabii fakat parmaklarının zarafeti çok çarpıcı, çok başkaydı. Dill, onu araba kullanırken izlemekten zevk alırdı. Bir şeyler yazarken. Elleriyle herhangi bir şey yaparken.

"Travis'i arayıp gecikeceğini haber verdin mi?"

"Gecikeceğimi haber vermek için *seni* aradım mı?" Lastiklerini gıcırdatarak hızla dönüş aldı.

"Hayır."

"Gecikmeme şaşırır mı sence?"

"I-ih."

Ağustos havası insanı yapış yapış eden bir pus bulutu gibiydi. Dill böceklerin seslerini daha şimdiden işitebiliyordu, artık ad-

ları her ne idiye. Hani şu havanın cehennem gibi sıcak olduğu sabahlarda titreşimli, vızır vızır bir uğuldama sesi çıkararak gün içinde havanın daha da ısınacağıнын sinyalinin veren böcekler. Ağustosböcekleri olduklarını sanmıyordu. Cırcırböcekleri. Kulağa gayet güzel geliyordu.

“Bugün elimde ne var bakalım?” diye sordu Lydia. Dill ona bön bön baktı. Lydia elini havaya kaldırdı ve parmaklarını birbirine sürttü. “Hadi ama, dostum, dikkatini ver.”

“Ha. Elli dolar. İşini görür mü?”

Lydia burnundan güldü. “Tabii ki işimi görür.”

“Peki ama beni tuhaf kılıklara sokmak yok.”

Lydia elini bir kez daha ona doğru uzattı – bu kez daha sertçe, bir karate ustasının tahtayı ortadan ikiye ayırması misali. “Hayır, *cidden*. Tanışmış mıydık? İsmi ne demiştin?”

Dill, onun elini bir kez daha tuttu. Her bahaneye atlayabilirdi. “Bugün sol tarafından kalkmışın.”

“Biraz olsun hakkımın verilmesini istiyorum. Çok değil. Beni şımartma sakın.”

“Rüyada görürsün.”

“Son iki senenin okul alışverişlerinde seni gülünç bir kılığa soktuğum oldu mu hiç?”

“Hayır. Yani, laf yediğim oldu ama ne giyersem giyeyim bunun olacağı belliydi.”

“Evet. Malum, burnunun ucunda bile olsa muhteşem bir tarzı fark etmeyecek insanlarla aynı okula gidiyoruz. Senin için hayalimde canlandırdığım bir tarz var: Rustik Amerikan. Metal çit çitli Western gömlekler. Kot kumaş. Klasik, erkeksi, ikonik çizgiler. Forrestville Lisesi’ndeki herkes çaresizce sanki Forrestville’de yaşamıyormuş gibi görünmeye çabalarken, biz senin kırsal Güneyliliğini benimseyip ona sahip çıkacak, 1970’lerin Townes Van Zandt’ıyla Whiskeytown* döneminin Ryan Adams’ı karışımı bir tarzı sürdüreceğiz.”

---

* 1994 yılında Ryan Adams tarafından kurulan, Amerikalı rock/alternative country grubu. –çn

“Bayağı bayağı planlamışsın.” Lydia’nın onu düşünmüş olmasının keyfini çıkardı. Sadece abartılı bir mankenden ibaret olarak düşünse de.

“Başka türlüünü mü bekliyordun?”

Dill, Lydia’nın arabasının kokusunu içine çekti. Vanilyalı araba kokusuyla karışık patates kızartması, yasemin-portakal-zencefilli losyon ve sıcakla karışmış makyaj kokusu. Travis’in evine varmak üzereydiler. Evi Dill’inkine yakındı. Bir kavşakta durdular ve Lydia cep telefonu ile bir selfie çekip telefonunu Dill’e uzattı.

“Bir de senin açından çeksene.”

“Emin misin? Hayranların arkadaşların olduğunu sanmaya başlayabilirler.”

“Ha-ha. Sen çek, bırak da o konuyu ben düşüneyim.”

Birkaç blok ötede, Bohannonların evinin önünde durdular. Eskimiş, metal çatılı ve verandasında odunlar istiflenmiş olan beyaz ve köhne bir evdi. Travis’in babası, mıcırlı garaj yolunda kan ter içinde kalmış vaziyette, yan tarafında şablonla aile işletmelerinin ismi *Bohannon Kerestecilik* yazan kamyonetinin bujilerini değiştiriyordu. Dill ve Lydia’ya ters ters bakıp ağzını kapatarak esnedi ve “Travis, arkadaşların geldi,” diye bağırıp Lydia’yı korna çalma zahmetinden kurtardı.

“Baba Bohannon’ın da heyheyleleri üstünde galiba,” dedi Lydia.

“Travis’in anlattıklarına bakılırsa, Baba Bohannon’ın heyheyleleri hep üstünde. Buna hıyarlık deniyor ve tedavisi yok.”

Birkaç dakika sonra Travis uzun adımlarla dışarı çıktı. Sallana sallana da denilebilirdi. Ayılar her nasıl yürüyorlarsa öyle işte. Tam iki metre ve yüz on beş kilo cüssesiyle. Kabarık, kıvrıkcık, kızıl saçları ve kızıl, ergenlere özgü seyrek sakalı duştan çıktığından dolayı ıslaktı. İmzası hâline gelen siyah iş çizmelerini, siyah Wrangler pantolonunu ve bol, siyah gömleğini giymişti. Boynunda, ucunda mor bir kristal küreye tutunan uyduruk, kalaylı bir ejderha bulunan kolyesi takılıydı: Gittikleri bir Rönesans Festivali’nden kalma bir hatıra. Onu daima takardı. Elinde Kan-

dökümü serisinden kapağının köşeleri kıvrılmış bir kitap vardı. Yanından neredeyse hiç ayırmadığı başka bir şey daha.

Arabaya doğru yürürken yarı yolda durup parmağını havaya kaldırdı ve arkasını döndüğü gibi gerisingeri eve koştu, az daha takılıp düşecekti. Lydia elleri direksiyonun üzerinde, öne doğru eğilmiş onu seyrediyordu.

“Of, olamaz. Asa,” diye homurdandı. “Asasını unutmuş.”

Dill sızlanıp yüzünü eliyle kapattı. “Evet. Asa.”

“Meşe asa,” dedi Lydia heybetli, Ortaçağ’a özgü bir edayla.

“Kralların ve lordların ve büyücülerin ve... elflerin ve daha nicelerinin tılsımlı asası.”

Travis geri döndü. Beceriksizce kazanmış semboller ve yüzlerle bezeli olan asası elindeydi. Babası dertli bir ifadeyle şöyle bir bakıp başını iki yana salladı ve kaldığı yerden işine devam etti. Travis arabanın kapısını açtı.

“Selam çocuklar.”

“Asa? Ciddi ciddi?” dedi Lydia.

“Gezilerde yanımda getiririm. Ayrıca, ya kendimizi müdafaa etmemiz gerekirse? Nashville tehlikeli bir yer.”

“Evet,” dedi Lydia. “Fakat asalı eşkıyalar yüzünden tehlikeli değil. Artık silahlılar. Silah-asa-makas oyununda, silah asayı sol-luyor.”

“Nashville’de asalı bir çatışmaya karışacağımızdan şüpheliyim,” dedi Dill.

“Hoşuma gidiyor. Yanımda olması iyi hissettiriyor.”

Lydia gözlerini devirip arabayı çalıştırdı. “Âlemsin. Pekâlâ, çocuklar. Hadi yola koyulalım. Tanrı’ya şükürler olsun ki gittiğimiz son okul alışverişi gezisi olacak.”

Dill tam o sırada, bu açıklamayı duyduğu anda, midesine çöreklenen o korkunun yakın zamanda geçmeyeceğini fark etti. Belki de hiç geçmeyecekti. Son rezalet? Bu durumdan iyi bir şarkı çıkacağından bile şüpheliydi.

2

Lydia

İLERİDE NASHVILLE'İN SİLÜETİ belirdi. Lydia, Nashville'ı severdi. Başvurduğu üniversiteler arasında Vanderbilt de vardı. En üst sıralarda yer almasa da tercih listesindeydi. Büyük bir şehirde olmak kadar üniversiteleri düşünmek de keyfini yerine getiriyordu. Kısaca, okulun açılmasından bir gün önce okul hayatı boyunca hiç hissetmediği denli mutlu hissediyordu kendini. Gelecek sene ders yılı başlamadan önceki gün kendini nasıl hissedecekti kim bilir – üniversite birinci sınıf.

Nashville sınırlarına girerlerken Dill pencereden dışarı bakıyordu. Lydia ona fotoğraf makinesini vermiş ve onu gezi fotoğrafçısı ilan etmişti, ne var ki Dill fotoğraf çekmeyi unutmuştu. Her zamanki gibi uzaklara dalıp gitmiş ve kendine has melankolik havasına bürünmüştü. Bugün nedense daha bir farklı görünüyordu, gerçi. Lydia, babası yüzünden Nashville gezilerinin onun için buruk geçtiğini biliyordu ve o yüzden de Dill'in hapisane ziyaretlerine giderken kullandığından farklı bir güzergâh belirlemeye çalışmıştı. Google Maps'te epey vakit harcadı fakat sonuç alamamıştı. Forrestville'den Nashville'e giden tek bir güzergâh vardı.

Belki Dill önünden geçtikleri evlere bakıyordu. Nashville'in kutu gibi ve yıkık dökük evlerin bulunduğu kesimlerinde bile, onunki kadar kutu gibi ve yıkık dökük ev yok gibiydi. En azından izledikleri güzergâh boyunca. Belki de şehrin damarlarında akan müziği düşünüyordu. Tabii aklını kurcalayan tamamen alakasız başka bir şey de olabilirdi. Bu ihtimal onun için daima geçerliydi.

"Hey," dedi usulca.

Dill irkilip başını ona doğru çevirdi. "Hey ne?"

"Hiç. Yalnızca hey işte. Sesin soluğun çıkmıyor."

"Bugün söyleyecek pek bir şeyim yok. Zihnim meşgul."

Nehrin üzerinden geçerek Doğu Nashville'e girdiler ve restore edilmiş, Kaliforniya tarzı bir bungalovun önünde durana dek kafe ve restoranların yanından geçtiler. Ön cephesinde asılı bir tabelada el yazısıyla TAVAN ARASI yazıyordu. Lydia arabayı park etti. Travis esasına davrandı.

Lydia ikaz edercesine parmağını havaya kaldırdı. "Sakin."

Lydia içeri girmeden önce Dill'e bir tane tabelanın yanı başında dikilirken ve bir tane de geniş verandaya yaslanarak poz verdiği birkaç fotoğraf çekti.

Butiğin içi eski deri, yün ve kot kumaş kokuyordu. Hafif bir küf kokusu yayan bir klima hırıldayarak içeri soğuk hava üflüyordu. Göz önünde bulunmayan hoparlörlerden Fleetwood Mac yükseliyordu. Ahşap zemin ayaklarının altında gıcırdayordu. Üzeri el yapımı takılarla kaplı cam bir tezgâhın ardında yirmili yaşlarda, hoş, bohem görünümlü bir sarışın oturmuş, dikkatle dizüstü bilgisayarının ekranına bakıyordu. Onlar yaklaşıırken başını kaldırıp onlara baktı.

"Pekâlâ, tarzına bayıldım. Amma ateşlisin cidden," dedi kız, Lydia'ya.

Lydia reverans yaptı. "Teşekkürler, butik sahibi hanımefendi. Asıl siz amma ateşlisiniz?"

Lydia, *Aptal Opry Mills AVM'de böyle bir muameleyi rüyada gördürsün*, dercesine baktı Dill'e.

"Özel olarak aradığınız bir şey var mı?"

Lydia, Dill'i kolundan tuttuğu gibi kızın önüne doğru çekiş-tirdi.

"Üst baş. Kıyafetler. Pantolonlar. Şurada görmüş olduğunuz çocuğa uygun ve Tennessee'nin Cumberland Platosu'ndaki ka-dınları ayılıp bayıltacak bir şeyler."

Dill bakışlarını kaçırdı. "Şimdilik uygunluk kısmına odaklan-sak iyi olacak, Lydia," dedi dışlerinin arasından.

Kadın şok olmuşçasına bir ses çıkardı. "Ebeveynlerim ismimi Lydia koyacaklarmış az daha. Onun yerine April koymuşlar."

"Önden buyurun, Matmazel April," dedi Lydia. "Muhteşem ve sağlam bir seçkiniz olduğunu görüyorum."

Travis köhne, ahşap bir sandalyede dünyadan kopmuş kitap okurken, Dill soyunma odasına girip çıktı. Lydia tam ortamını bulmuştu, Dill'i kılıktan kılığa soktuğu, kendine has küçük moda hayırseverlik projesini yürütürken duyduğu mutluluğu aşan çok az şey çıkabilirdi.

Lydia, Dill'e bir başka gömlek uzattı. "Çekim-sirasında-kıya-fet-deneme müziğine ihtiyacımız var: 'Let's Hear It for the Boy' falan gibi. Ve bir noktada soyunma odasından üzerinde goril kos-tümüyle filan çıkarsın ve ben de ânında başımı olumsuz anlamda sallarım."

Dill gömleği çekiştirdi, düğmelerini ilikleli ve aynada kendi-ni inceledi. "Çok fazla seksenler filmi seyrediyorsun."

Böylelikle gömlekler, kot pantolon, koyun derisi astarlı bir kot ceket ve bir çift çizmeden oluşan bir yığın oluştu.

"Seninle vintage giyim alışverişi yapmaya bayılıyorum, Dill. Yetmişlerin rock yıldızlarına benzer bir vücudun var. Ne giysen yakışıyor." *Aklının bir köşesine yaz: Üniversitede bir erkek arkadaşın olursa Dill'in vücuduna sahip olmalı. Giydirmesi eğlenceli bir vücut tipi. Aslında, muhtemelen başka şeyler için de eğlenceli bir vücut tipi – şey, her neyse, giydirmesi eğlenceli bir vücut tipi.*

"Tüm bunlara param yetmez," dedi Dill fısıldayarak.

Lydia hafifçe onun yanağına vurdu. "Sakin ol."

April kıyafetleri kasaya işledi. Üç gömlek otuz dolar. Ceket otuz dolar. Çizmeler kırk dolar. İki kot pantolon yirmi dolar. Toplam yüz yirmi dolar.

Lydia tezgâha yaslandı. “Pekâlâ, April. Şöyle yapacağız. Eğer hepsi için elli dolara anlaşırsak çok sevinirim ve bu kıyağının karşılığını vermeye hazırım.”

April, Lydia’ya bakıp cana yakın bir ifadeyle başını yana doğru yatırdı. “Ah, tatlım. Keşke yapabilsen. Bak ne diyeceğim. Arkadaş indirimi olarak yüz dolara olur çünkü keşke en yakın arkadaşlar olsaydık.”

Lydia tezgâhın üzerine doğru eğildi ve başıyla dizüstü bilgisayarı işaret etti. “Kullanabilir miyim?”

“Tabii ki.”

Lydia, internet tarayıcısına *Dollywould** yazdı ve sayfanın yüklenmesini bekledi. Bilgisayarı April’a doğru çevirdi.

“Bu sayfayı ziyaret etmiş miydin hiç?”

April gözlerini kısıp ekrana baktı. “Evet... tanıdık geliyor. Ziyaret ettiğimden oldukça eminim. Tennessee’deki en iyi vintage butikler üzerine bir yazı yayınlanmamış mıydı bu sayfada?”

“Evet.”

April sayfayı aşağı doğru kaydırды. “Evet evet, önceden ziyaret etmiştim. Harika bir yazıydı.”

“Teşekkürler.”

“A-ah, sen mi yazdın?”

“Onu ve *Dollywould*’daki diğer tüm yazıları. Benim blogum.”

April’ın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. “Hadi canım. Ciddi mi-sin?”

“Evet.”

“Kaç yaşındasın ki? On sekiz falan mı?”

“On yedi.”

“Ben lisedeyken nerelerdeydin?”

---

* Lydia’nın blogu, adını Tennesseeli ünlü country şarkıcısı Dolly Parton’dan almaktadır. Hem *Hollywood* ile kelime oyunu yapılmaktadır hem de Dolly olsa giyerdi/yapardı anlamına gelmektedir. –çn

“Forrestville, Tennessee’de senin gibi olmayı düşünüyordum. Butiğinin tanıtımını nasıl yapıyorsun?”

“Kulaktan kulağa, genellikle. Pazarlama için pek bütçem olduğu söylenemez. Kazançlı bir ay geçirdiğim zamanlarda ara sıra *Nashville Scene*’de reklam veriyorum.”

“Bu sefere mahsus bize kıyak geçmen karşılığında *Dollywould*’da butiğine geniş bir yer versem?”

April tezgâhın üzerinde parmaklarıyla tempo tutup birkaç saniyeliğine düşündü. “Bilemedim.”

April düşünüp taşınırken Lydia hızla telefonunu çıkarıp yazmaya koyuldu. Telefonunu tezgâha koydu, birkaç adım geriye doğru çekildi ve yüzünde koskocaman bir sırıtmayla kollarını kavuşturdu. Telefonu vızıldayıp bipliyordu.

“N’oluyor? Ne yaptın?” diye sordu April.

“Fikir edinmeni istedim. Twitter’ın var mı?”

“Butiğin hesabı var.”

“102.678 takipçime şu anda Tennessee eyaletindeki en muhteşem vintage butikte dikiliyor olduğumu ve gelip göz atmalarını söylediğim bir tweet attım.”

“Vay canına. Sağ ol, ben...”

Lydia parmağını kaldırdı ve telefonunu eline aldı. “Bir saniye. Bakalım neler oluyor. Evet, yetmiş beş kişi favorilere eklemiş, elli üç kişi retweet’lemiş. *Önerin için sağ ol, kesinlikle göz atacağım... Zevkine daima güvenirim... Nashville’e gitmek şart oldu, belki buluşup birlikte alışveriş yaparız.*

“Şöyle yapsak...”

Lydia bir kez daha parmağını kaldırdı. “Ooo, bu iyiymiş işte. Sandra Chen-Liebowitz yazmış. Muhtemelen aşına olmadığı bir isimdir fakat kendisi *Cosmo*’nun yazı işleri müdürü olur. Bakalım ne demiş: *Harika bir öneri, aslına bakarsan tam da Nashville makalesi üzerine çalışıyordum. Sağ ol! Yani belki de Cosmo’da yayımlanacaktır. İkna oldun mu?*”

April birkaç saniye dikkatle Lydia’ya baktı ve hafifçe gülerek ellerini havaya kaldırdı. “Tamam. Tamam. Sen kazandın.”

“Biz kazandık.”

“Ee, okulun en havalı kızısın, sanıyorum?”

Lydia kahkahayı bastı. Dill ve Travis de ona katıldılar. “Aman Tanrım. Evet, en havalısı benim. Ama en *popüleri* dersin... Sınıf arkadaşlarımda gözünde internet ünlüsü olmamın pek ayrıcalığı yok diyelim.”

“Negatif ayrıcalık sağlıyor diyebiliriz,” dedi Dill.

“Aynen dediği gibi. Lisede, bilirsin işte, her konudaki düşüncelerini sesli dile getiren bir kız olmak, insana pek prestij kazandırmıyor.”

“Şey, etkilendim doğrusu,” dedi April.

“Şahane. Pekâlâ, sen arkadaşımın ödemesini alırken, ben de o sırada burada üç yüz dolar en iyi şekilde nasıl değerlendirilir onu çözmeye çalışacağım.”

“Ya sen?” dedi April, Travis’e. “Senin gibi uzun birine göre pek fazla seçeneğimiz olduğundan emin değilim ama olabilir de.”

Travis kızardı ve başını kaldırıp çarpık bir gülümsemeye baktı. “Aa, hayır, sağ olun, han’fendi. Hemen hemen her gün aynı şeyleri giyerim ki başka şeyleri düşünebileyim.”

April ve Lydia bakiştılar. Lydia başını olumsuz anlamda salladı. April’in yüzünde durumu idrak ettiğini gösteren bir ifade belirdi.

Lydia kıyafet harçlığını gönlünce harcadı. Butikten ayrılmadan önce onlarca farklı kombin oluşturduğu yeni kıyafetleriyle, Dill’e yaklaşık elli tane fotoğrafını çekti. Ve bir yirmi tane kadar da April’la birlikte. April’la birbirlerinin telefon numaralarını aldılar ve iletişimde kalacaklarına söz verdiler.

Dışarıya adım attıkları anda terlemeye başladılar. En aşağı otuz beş derece vardı. Öğleden sonra güneşi alev alev parlıyordu. Ağustosböceklerinin uğultusu ultrasonda işitilen kalp atışları gibi geliyordu kulağa.

Lydia yaklaşımları için başıyla işaret etti. “Hadi hep beraber fotoğraf çekilelim. Nashville’e yapılan son okul alışverişi gezisinin anısına.”

Dill zoraki gülümsedi. “Hadi ama, dostum, birazcık çaba sarfet,” dedi Lydia. Dill yeniden gülümsedi. Hiçbir fark yoktu.

“Hey, Lydia, asamla birkaç pozumu çekebilir misin?”

Dill adına kazandığı zaferden, kendine bulduğu kıyafetlerden ve kendinden yaşça büyük, tarz arkadaşından dolayı Lydia’nın keyfi yerindeydi. Yine de tutarlılık adına, fazlasıyla gıcık olmuş gibi yaptı. “İyi *peki*. Hadi. Git de asanı al.”

Travis fırladığı gibi arabadan asasını kaptı. Geri döndü ve ciddi, uzaklara dalıp gitmiş bir poz verdi. “Hazırım.”

Lydia bir sürü fotoğraf çekti. Travis çeşit çeşit poz verdi: asasına dayanmış hâlde, asasıyla saldırır gibi yaparken. “Ejderhali kolyemin fotoğraflarda çıktığından emin ol.”

“Dostum. Şirin aksesuarların fotoğraflarda ön plana çıktığından emin olmaya daha dün başlamadım.”

Çekimi bitirdiğinde, Travis yüzü kocaman, çocuksu bir sırıtışla aydınlanarak fotoğraflara bakmak için yanına geldi. Üzerinden ter ve kurutucuya atılmadan önce çamaşır makinesinde fazla uzun kalan kıyafetlere özgü o küf kokusu yayılıyordu.

“İyi çıkmışım,” diye mırıldandı. “Kandökümü’nden Raynar Northbrook gibi.”

Dill fotoğraflara göz atmak için boynunu uzattı. “Oo, üstünden Raynar Northbrook’luk akıyor.” Travis, Dill’in takılarak söylediklerini ciddiye aldı.

Lydia ellerini hafifçe birbirine vurdu. “Beyler. Acıktım. Hadi Panera’ya gidelim.”

“Panera fazla lüks. Krystal’s’a gitmek istiyorum,” dedi Travis.

“(A): ‘Krystal,’ diye yazılıyor, tekil ve iyelik eki yok. Ve (B): olmaz.”

“Hadi ama, gelirken müziği sen seçtin.”

“Forrestville’de Krystal var zaten. Panera yok. Aptal Krystal’da

yemek yiyip Forrestville'de de yakalanabileceğimiz ishalin aynısı için tepmedik bunca yolu herhalde."

"Bırakalım da Dill karar versin. Arabulucu olabilir."

Dill uzaklara bakıyordu. "Ben... aç değilim. Evde yerim."

"Olsun," dedi Travis. "Hâlâ oy kullanabilirsin."

"Krystal'a oy veren, eve yürüyerek dönmeye oy vermiş olur," dedi Lydia.

"O zaman oyum Panera'dan yana," dedi Dill, daha içten bir gülümsemeyle.

Travis'in hatırı için soluğu Krystal'da aldılar.

Veda Günlere

"KALBİMİZDEKİ JOHN GREEN
BOŞLUĞUNU SONUNDA
DOLDURDUK." -Justine Magazine

Jeff Zentner

YABANCI

KAYBETTİĞİNİZ BİRİYLE SON BİR GÜN GEÇİRME ŞANSINIZ OLSAYDI, NE YAPARDINIZ?

Mars, Eli ve Blake, Carver Briggs'in bu dünyadaki en yakın üç arkadaşıydı ve onlara yazdığı küçük bir mesajın korkunç bir trajediye yol açacağını aklının ucundan bile geçiremezdi. Şimdiyse kaza yüzünden kendini suçlu hissediyordu ve tüm bunlar yetmezmiş gibi hakkında bir soruşturma başlatılmak üzereydi.

Neyse ki sandığı kadar yalnız değildi: Okulda onunla konuşan tek kişi olan Eli'nin kız arkadaşı Jesmyn, kendini hapsedmeye çalıştığı karanlıktan çıkması için uğraşan terapisti Dr. Mendez ve torununun hatırasını onurlandırmak için Carver'la bir "veda günü" geçirmek isteyen Blake'in büyükannesi sayesinde bir umut ışığı doğmuştu.

Çok geçmeden hem kendisini hem de sevdiklerini etkileyecek yeni duygularla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Kayıplarının ardından huzur bulmak için, herkesin ödemesi gereken bir bedel vardı.

"Kalbimizdeki John Green boşluğunuunu sonunda doldurduk."

—*Justine Magazine*

"Bu kitap içinizi parçalayacak, sizi iyileştirecek ve mutlaka ama mutlaka hayatınızı değiştirecek."

—**BECKY ALBERTALLI**

"Jeff Zentner, kendinizi bulacağınız karakterler yaratmada muhteşem bir iş çıkarmış."

—*Booklist, Starred Review*